

Det er en given fuldstændig op i forhold til de problemer, som vi ved findes på en række folkeskoler rundtomkring i det her land. Det er en given fuldstændig op i forhold til alle vores principper om demokrati og åbenhed osv. som skolens bærende principper. Det er en given op i forhold til Salamancaerklæringen om den rummelige skole. Det er en given op i forhold til, at forældrene skal kunne være sikre på, at folkeskolen, der ligger lige rundt om hjørnet, er en god folkeskole.

For der er ikke fulgt op med, hvad man skal foretage sig, når man nu får de her resultater. Hvad skal man så gøre, hvis man endelig laver det her scoreboard eller noget, der svarer til det, på folkeskolerne? Hvad skal man så stille op, når man opdager, at der er nogle, der ligger i bunden, og nogle, der ligger i toppen, og at det måske er svært at forklare ud fra socioøkonomiske termer, eller hvad man ellers kan finde på at anvende? Hvad skal man så foretage sig?

Det er der ikke taget højde for, og det er jo dér, det ville blive spændende, hvis man i stedet for at udstille, at der er de her forskelle, ville forholde sig til som ansvarlig for en folkeskole for alle, at der er nogle forskelle, at der er nogle problemer i nogle skoler, som måske ikke specielt har noget med undervisningen at gøre, men måske har noget at gøre med det omgivende samfund – altså det samfund, som lige den skole er placeret i – som måske har noget at gøre med forældrenes mulighed for at få arbejde, mulighed for at finde en bolig et andet sted eller andre af den type kriterier.

Kl. 16.40

Så det her er et meget sørgeligt forslag, fordi det er et tegn på, at man ikke vil prøve at hjælpe bunden, men at man vil udstille bunden, og jeg håber ikke, at det er udtryk for den nye undervisningsministers tilgang til folkeskolen.

Den fg. formand (Jens Vibjerg):

Tak til ordføreren. Næste ordfører er hr. Rune Lund.

Rune Lund (EL):

Alt skal måles, alt skal vejes, alt skal testes, og alt skal prøves og sammenlignes. Det er regeringens politik, når vi snakker om uddannelsesområdet, og den politik har jo desværre ikke ændret sig siden folketingsvalget, tværtimod. Til gengæld kan jeg med glæde i dag meddele, at Enhedslistens modstand mod denne politik hel-

ler ikke har ændret sig. Så der kan man jo sige, at det er status quo.

For regeringen er det desværre stadig væk ligegyldigt, at pædagogikken er svær at måle, svær at veje og svær at stille op i tabeller, fordi tabeller jo kun beskriver en lillebitte del af virkeligheden.

Det her lovforslag handler om mere sammenligning, mere rangordning, flere hitlister, og det handler om fuldførelsesfrekvenser, frafald og overgange til andre uddannelser, men det, vi har at gøre med, er hele tiden tabeller, tabeller, tabeller, tal, tal, tal. Dermed sker der jo det, at så kommer skolerne til at fokusere på at forbedre deres tal i tabellerne, og det vil jo nok primært sige karaktererne, og det betyder, at skolerne vil fokusere på snæver indlæring, på udenadslære, det, som man umiddelbart kan se vil give pote i en tabel. Den reelt faglige indlæring af viden, reelle redskaber til at søge viden, evnen til at forstå og behandle problemer vil blive sat i skyggen.

Nu skal man jo ikke altid være så negativ, og jeg vil da også gerne rose. Jeg vil gerne rose undervisningsministeren, fordi undervisningsministeren har erkendt, at regeringen før valget har taget grundigt fejl, for da regeringen for lidt over 2 år siden gennemførte den første lov om åbenhed og gennemsigtighed, og da det her forslag blev behandlet før valget, blev der udelukkende fokuseret på karakterer i folkeskolen, og ministeren erkender nu åbenbart, at karakterer i sig selv ikke siger særlig meget om en skole, men derimod en hel masse om forældrenes uddannelsesmæssige, sociale og akademiske baggrund osv. Desværre har det ikke været muligt at føre denne selverkendelse helt ud i livet.

Grunden til, at man indførte den såkaldte skolescore, var jo, at man ville have de her tabeller, og den skolescore har man så valgt at føre videre i form af de her smileys, som jo stadig væk – og det er det grundlæggende problem, vi stadig væk står med – vil sætte skolerne i bås.

Jeg vil gerne fortælle en lille historie fra det virkelige liv til undervisningsministeren. Det er en historie om nogle ting, som er foregået, før jeg blev født, men som er foregået i undervisningsministerens levetid, og den handler om en lille pudsighed fra det hedengangne Sovjetunionen.

I Sovjetunionen var det sådan, at man havde forskellige ministerier inden for produktionssektorerne, og man havde bl.a. også et ministerium for drejebænke, det havde man for alle pro-